

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum: 17. června

Skupina divadla: DHNP

Vaše jméno: rozhovor - Lukáš Kubina

Přepis - Vendula Valentová

Demografické údaje o respondentovi

Věk: 43

Pohlaví: Žena

Studium: SOŠ?

Povolání: v domácnosti

Poznámky: Místa označena ??? nebyla dobře slyšitelná, nerozluštila jsem, co bylo řečeno

Přepis rozhovoru

Jak trávíte volný čas?

(smích) To je hezká otázka pro matku pěti dětí... Tak samozřejmě jsem ráda, když můžu nějak povznést ducha, takže když je čas na četbu, tak je to výborné, když je čas na hudbu, tak je to výborné, a protože prakticky všechny moje děti, které už se nějak projevují, jsou docela kulturní a jsou docela hudebně zdatní, tak se dá říct, že se i sami nějakým způsobem věnujeme tomu, nejenom konzumaci kultury, ale že se ji nějakým způsobem snažíme i vytvářet. Zpíváme ve sboru, je to teda chrámový sbor, potom ještě v náhodném pěveckém sdružení, které slouží pro konkrétní benefiční akce, které vlastně několikrát do roka u nás pořádáme. V podstatě celá naše rodina v tom nějakým způsobem jede. Já vymyslím ten program, takže tohle je i můj kulturní život. No a potom ještě jakási konzumace té kultury, takže hrozně ráda chodím na koncerty vážné hudby, pokud to jde, tady do besedáku, nebo do Janáčkova divadla, nebo občas do Vaňkovky, ale tam se to málokdy poštěstí. Samozřejmě ten Besední dům, to je úžasný místo, tam opravdu chodím strašně ráda. Nejen teda na vážnou hudbu, podle toho, co se tam naskytne. No a co se týče těch divadel, tak svého času jsme měli nějaké abonmá do Janáčkova divadla, operní, mám dojem... operní a baletní, ale to už je docela dávno. V tomto směru už se cítím taková...ne nasycená, ale že to momentálně nepotřebuju tolik, že by mně stačilo asi příležitostně zajít na operu, nebo na balet. Jako jo, teď jsme si užili Louskáčka krásně před Vánoce, to bylo moc hezký i s menším synem, který z toho byl úplně u vytržení. No a samozřejmě divadlo Husa na provázku a Divadlo U stolu je pro mě takové místo, kam se vracím nejčastěji.

Takže ve vašem denním režimu má kultura jakou roli? Když pomínu povinnosti, tak ten volný čas...

...při těch povinnostech mám puštěný ČR 3 a to už je pro mě kultura sama o sobě. Protože jednak tam člověk slyší hudbu, která ho neuráží, a to mluvené slovo k něčemu je. Čtení na pokračování, dokument krásnej...nemůžu říct, že bych tam třeba poslouchala divadelní hry, na to až tak není klid, ale když třeba teď pracuji na účetnictví a mám to puštěné... neruší to člověka při práci a když se chce zaposlouchat, tak se zaposlouchá. Tak to bych řekla, je taková moje denní porce kultury. Někam za ní vyjet, to už není tak na denním pořádku, samozřejmě.

A trávíte kromě kultury ten volný čas ještě něčím jiným?

Já strašně ráda něco vyrábím, takže ruční práce, které mají co dočinění s textilem, protože jsem vlastně kdysi dělala textilní průmyslovku tady v Brně, tak se to na mě podepsalo, že mám pořád potřebu něco takového robit.

Jaká divadla navštěvujete nejčastěji?

No, v poslední době třeba to Janáčkovo opravdu velice mimořádně. Soustředíme se tady na ty ??? dole ve Sklepě, nebo do Husy, ale není to zase, že bychom tam chodili každý týden, to rozhodně ne, to v mém případě není asi ani možné.

A jak často asi chodíte?

Tak asi co měsíc se tam člověk nějakým způsobem vyskytne, ale když se to zprůměruje...

A tak jaký typ divadla preferujete, například z hlediska žánru?

Právě tím, že jsme asi tak před těmi sedmi, osmi lety začali to Divadlo U stolu trošku víc navštěvovat, tak jsem si uvědomila, že v divadle má člověk, ne jako sedět a bohapustě se smát a bavit, ale to je jako taky pěkné, jako když se člověk odreaguje, ale preferuju, když to člověka přivede k nějakému zamyšlení, když v tom prostě najde nějakou souvislost se svým vlastním životem, nebo v něčem, co právě řeší. To trochu zamrazí, že jo. Nebo když si i popláče, kolikrát, to je taky možná někdy očišťující. Ale v poslední době tam víc hledám tu hloubku, než to pobavení. Mám pocit, že takové té legrace, v uvozovkách, je všude dostatek.

A podle čeho si vybíráte jednotlivá představení?

Těžko říct, jestli je v mé moci si vybírat jednotlivá představení, protože já chodím zpravidla do divadla tak, že mi dcera přinese lístky a řekne: „ Mami, běž do divadla.“ (smích) Ale ona prostě ví, co se mně bude líbit, a co ne. Ví, že jsem se jednou opravdu úplně omylem ocitla v Divadle Bolka Polívky, to byl ten divadelní soubor Frída, to byla taková nějaká komedie, a to jsem prostě cítila, že to je omyl, že tam bych si sama lístky nikdy nekoupila. A když už mám k nějakému divadlu důvěru, tak věřím, že mě nemůžou nějak zklamat. Tak to si myslím, že ta Husa na provázku pro mě něco znamená, samozřejmě některá představení se mi líbí míň, některá víc, některá si třeba myslím, že jsem nepochopila. Někdy se člověk i baví, jako mám k tomu důvěru, tak se nebojím tam jít.

A vzpomněla byste si, která představení z poslední doby jste třeba nepochopila?

Tak třeba nevím, jestli jsem vstřebala úplně celého Mikuláška, Trapná muka. Tam prostě určité pasáže byly velmi velmi srozumitelné a moc se mě to podání líbilo, a zase určité příběhy jsem si říkala, buď bych...tak je to tím, že jsem to třeba nečetla, ty povídky, nebo bych to musela vidět ještě jednou, nebo mi tam něco prostě uteklo...no, nebo jsem se třeba málo soustředila. Ale pak jsem to ještě doma probírala s dcerou a zjistily jsme, že to stejný nám uteklo, takže to je nějaký tajuplný pro nás.

A nemáte chuť na to jít znovu?

Jo, to by mně nevadilo tam jít znova. Mně nevadí jít na nějaký představení vícrát, to je spíš už otázka času. Člověk si nemůže dovolit tak často odjízďet z domu, protože pořád se něco děje. A doma je člověk pořád využit, ale jako opravdu mně nevadí, když se mně nějaký představení moc líbí, na něj jít ještě jednou. Takový krásný zážitek jsem měla dole U stolu, to byl nějaký ten Calderón, Život je sen, tak to na mě tak strašně silně zapůsobilo, že jsem byla moc šťastná, že na to můžu jít ještě jednou. A líbilo se mi to úplně stejně a možná ještě víc podruhé. To bylo pro mě asi nejsilnější představení mého života.

A čím myslíte, že to bylo?

Asi tím hlavním tématem toho odpuštění. Právě tady v tomto bylo to odpuštění až tak nepochopitelný, že vůbec mohlo proběhnout, a ono proběhlo, a to byl hrozně silný moment.

A jaký vliv na to mělo to samotné zpracování?

To teda těžko dokážu asi říct...

Jestli se jim to podařilo dramaturgicky...

...já toto možná ani nejsem schopná vnímat. Já jsem schopná vnímat výkony herců, jak mě přesvědčují, tu dramaturgii asi nedokážu posoudit. Tak samozřejmě, ten hlavní představitel, jsem měla pocit, že je v tom natolik ponořený, že to snad ani nehraje. Asi z něho jsem měla takový ten pocit úplného mrazení, nevím.

Takže to bylo hereckým výkonem...

Myslím si, že jo, ale v podstatě asi celý to drama je tak postavený...Nedokážu si představit, kdybych to viděla někde jinde, jestli by to na mě zapůsobilo stejně, to asi nejsem schopná si představit.

No a na Provázku vás takhle něco podobným způsobem zasáhlo?

No nevím, takovým způsobem asi ne. To je zas asi trošinku o něčem jiném. Ten Provázek... třeba Smím prosit, Lady? Macbeth, kdysi dávno dávali, to taky bylo takový pro mě závažný. Abych pravdu řekla, třeba Balada pro banditu se mi strašně líbila, ale to už je zase taková kultovní záležitost, to je něco jiného. Ale líbila se mně moc. Ale tak, jako tohle, si myslím, na mě dlouhou dobu nic nezapůsobilo. Protože na tom Provázku, vždycky, se do toho vkrádá na můj vkus až moc toho humoru, třeba i v té Baladě mě hrozně vadili takový ty rádoby humorný vstupy. Já si myslím, že už ho tolik nepotřebuju, možná je to věkem... Anebo když, nevím, třeba Lásky jedné plavovlásky, tak to jo, tam to tak nějak patří, ale u těch vážnějších příběhů já prostě nepotřebuju za každou cenu ten humor. Jako on tam může samozřejmě být, tak jako v životě je, i ve smutných situacích, nějaký humor se vždycky vyskytne, ale já nemám ráda, když je tam schválně nastrčený, to mě vždycky trošinku rozhodí, rozčílí, zdá se mi to zbytečné.

A když sledujete divadlo dlouhou dobu, zdá se vám, že se ten přístup k tomu změnil?

Popravdě si myslím, že za ty roky...já totiž jsem tam chodila kdysi dávno, v době Husy, ne ještě Husy na provázku, to bylo jenom divadlo Na provázku, tak to bylo něco, takový zjevení tenkrát úplně. A já jsem ještě byla hodně mladá, takže o to víc to na mě působilo, tak to bylo více méně spíš postavené na tom humoru. Ale zdál se mi takový jaksi kultivovanější a takový umělečtější...Nebo já nevím, jak to říct, že to bylo postavený skutečně na tom, jak byli dokonale???, jak fantasticky zpívali, a já nevím, co všechno. Třeba teď mě ten humor někdy připadá zbytečně vulgární, nebo takový trošinku levnější.

A odcházíte z představení třeba s tím, že vás to naštvalo?

Ne tak silně, ne, to ne. Když třeba se o tom potom bavím s dcerou, nebo s někým, tak tohle se mi tam zdá zbytečný. Ale zase pokud to má být třeba Shakespearé, pokud to má být celý veselý, tak jasně, v pohodě... třeba v té Baladě mě trošku vadily ty vstupy.

A sledujete třeba i tu další linii divadla? Oni dělají nejen klasická představení, ale pak ještě další akce, třeba improvizace...

Improvizace, jo, to jsem byla jenom jednou. Jako to se mně líbilo. Tam taky na můj vkus bylo trošku víc toho vulgárnějšího humoru, který si myslím, že do toho divadla nemusí patřit, že ten tam má komerční televize. Že divadlo by nás fakt mělo trošinku povznášet, vždycky. Já si myslím, že je to takový zbytečný podbízení divákům. Ale ty jejich postřehy jsem strašně obdivovala, že dokážou

z ničeho tam udělat divadlo, jo, líbilo se mi to. Ale na tu vulgárnost, na tu podbízivost si myslím, že by si malinko měli dávat pozor, podle mého názoru to je zbytečný.

A co sledujete v tom divadle, jaká složka v Huse vám přijde nejzajímavější?

Možná, že teďka se na něj dívám tak jako zkoumavě, kam teda jdou, kam se vyvíjí.

A když jdete na představení, jdete tam s vědomím, že víte, kdo to režíroval?

Někdy, někdy taky ne...

Že byste šla přímo na režiséra...

Ne, tak to nemůžu říct, u některých těch věcí, když tak vzpomínám, tak fakt nevím, kdo to režíroval. Pamatuju si akorát třeba teď toho Mikuláška, toho Morávka, před tím jsem to fakt všechno zapomněla. Určitě se podívám do programu, ale asi to pro mě není to stěžejní.

A co třeba herci?

Tak určitě jsou velice talentovaní...Já jsem vyrůstala teda v té éře, když tam byl ještě Polívka, Iva Bittová, ta Iva Bittová byla pro mě nej, z ní jsem byla opravdu odvařená. Když si vzpomínám na její představení Píseň o Viktorce, od Seiferta, tak to bylo něco tak úžasného... s Pavlem Zatloukalem... Třeba toho Zatloukala vidím hrozně ráda, protože je to ta vzpomínka, taková ta nostalgie po tom, co jsem kdysi měla tak strašně ráda a ráda ho vidím. Líbí se mně, že se nikam neztratil, někam nezatoulal do Prahy (smích), takže je pořád takový ryzí. Líbí se mně paní Vrbková, to se mně líbí její hudební projevy, třeba v té Baladě. Ta Balada mě strašně překvapila, že je úplně jiná a při tom po té hudební stránce se mi strašně líbilo, že to bylo dnešní a povedlo se jim to...(mluvím asi dost nesouvisle, to su zvědavá, co z toho vyrobíte (smích)). Myslím třeba, že po pohybové stránce tamti byli možná ještě trochu víc drilovaní, kdysi na tom Provázku, že...kdo je to tam...Štědroň ne...Pospíšil...a Scherhauser je vychovával...jo, tak ti byli dřív po této stránce ještě takový vycepanější.

A sledujete působení herců mimo Provázek? V jiných divadlech, nebo ve filmech?

Možná spíš ve filmech, že je člověk uvidí...mě třeba hrozně potěší, protože mám ještě i malé děti doma, když jsou nějaké nedělní pohádky a je to tady to brněnské obsazení, tak to i ty malé děti si hrozně užívají, že už je třeba viděli v divadle, a to je on, tamhle ten! Tak toto se jim hrozně líbí. A oni zpravidla bývají dost povedené, ty brněnské pohádky, i když to je studiovka. Normálně si říkají, ach jo, zase studiovka, tak když je to studiovka z Brna, tak se jim to většinou líbí, že to má nějaký trošku jiný šmrnc.

A vyhledáváte to třeba cíleně?

To asi ne. Tak jako potěší to, když člověk někde uvidí herce, kterému se něco povede a říká si jo, vždyť to je tady ten člověk, na kterého tady chodím na Provázek, ale cíleně asi ne.

S čím je ta návštěva představení spojená, jak je tím ten den ovlivněn?

Je to fofr, aby to člověk stihl (smích). Zase obléct se, aby se tam dopravil včas, aby vymyslel doma, aby měl kdo hlídat děti...Ne, tak pokud se nám podaří jít s dcerou, tak jsme rády, že si na sebe uděláme čas, že si po cestě popovídáme spolu. Pokud jdu s manželem, tak to je vůbec svátek, že jsme

spolu někam vyrazili. Pro něho je těžké vůbec přijet z práce (smích) svým způsobem, teď to přežít, protože je hrozně unavený, tak vnímat děj a neusnout (smích), to je někdy pro něj hodně náročný. Naposledy ten Mikulášek mu dal asi hodně zabrat (smích), tam bylo hodně teplo, no... Tak je to rozhodně příjemné, zajít někam na víno, nebo na káfičko, trošku o tom popovídat... je to jakýsi svátek vždycky. I kdyby se povedlo, že člověk jde dvakrát po sobě ve dvou týdnech, a pak zas měsíc nic, tak prostě vždycky je to hrozně přínosné. I pro tu rodinu, si myslím, že to je fajn. Je to událost. Když jdeme na stejné představení, každý jindy, že třeba jde syn s někým, někdy jde dcera, někdy jdu já, potom si o tom popovídáme, co se nám na tom líbilo, co se nám na tom nelíbilo, tak jako každý nový téma do rodiny je vlastně strašně přínosný.

A jak probíhají takové debaty?

Tak rozhodně ne na žádné vysoké intelektuální úrovni (smích).

A když máte odlišné názory, jste schopni o tom diskutovat?

No, tak rozhodně se nehádáme, nervem si vlasy (smích), tak poměrně v klidu probíhají takové debaty... Třeba můj syn je takový imitátor, pokud je něco veselého, tak to strašně rád celé přehraje doma. Je na to hrozně talentovaný. Takže je to i veselé, pokud to není o nějaké tragédii...

Kdyby vám představení kolidovalo s něčím jiným...

...občas mi to koliduje právě s tím chrámovým sborem, tak se omluvím. To jsem schopná, pokud to není třeba generálka.

Tak v tom případě preferujete divadlo...

...jo, jasně.

A všímáte si publika? Třeba složení, toho jak se obléká...

Jak se obléká samozřejmě, to já vždycky sleduju (smích). Jsem postižená přes ten textil, že se musím dívat, co mají lidé hezkého na sobě, to mě hrozně baví.

A myslíte, že vás publikum nějak ovlivňuje?

Samozřejmě, kdyby to bylo publikum, z kterého bych cítila něco nepříjemného, tak by mě to asi hrozně rozladilo. Mám ráda, když vidím, že ty lidi opravdu vnímají, že jsou do toho ponořeni, že se baví nebo jsou vážní, podle toho, jaká je ta hra. Mám ráda, když jsou zapojeni, napojeni, nemám ráda lidi, kteří se tam ošívají a ruší a hlavně mobily a tak.

A jaké myslíte, že má dnes Husa publikum?

Tak já si myslím, že tam zpravidla chodí lidi, kteří vědí, proč tam chodí. Že je to takové jejich publikum.

A čím se liší od jiných divadel?

Já to neumím až tak úplně posoudit, protože jsem opravdu v poslední době hrozně dlouho... kromě Reduty, kde teda byla Mikulášková Korespondence, a to mně připadlo podobný publikum... tak to nemůžu nějak posoudit. Tak samozřejmě nedá se to srovnat s publikem, které chodí třeba na koncert

vážné hudby. To je většinou i o tom věkovém složení. Abych pravdu řekla, tak jsem ráda, když v Huse vidím i starší lidi, a naopak jsem ráda, když jsem na koncertě v Besedňáku a vidím tam i mladší lidi. To mně připadá, že by se to mělo vyrovnávat. Že by všechny ty věkové kategorie měly mít odvahu poznávat taky něco jiného, než co dané věkové kategorii přináleží.

Takže myslíte, že do Husy chodí spíš...

...spíš mladší. Spíš mladší, nebo střední věk. Ale z té generace o jednu výš než já je to spíš výjimečné, myslím. Takový ten věk kolem šedesáti, těch je tam vždycky míň, myslím...nevím, ale ne úplně moc.

A čím to je? Je to třeba ovlivněno tou historií? Jak myslíte, že je historie toho divadla vnímaná dnes?

No to by mě právě zajímalo, jestli to mají všichni tak, jako já, zachovanou tu kontinuitu, nebo jestli už to dnes berou jako úplně jiné divadlo. To si netroufám odhadnout.

A jak myslíte, že se to divadlo snaží profilovat? Jestli se snaží vůbec nějak profilovat...

Dřív to asi pro mě bylo jasnější, co je divadlo Na provázku. Dneska už se v tom nevyznám tak úplně. Dneska už jsou...hra od hry je tak něco jiného, možná je v tom rukopis režiséra, nebo já nevím, ale že by bylo nějak úplně jasně vyprofilované, to si nejsem jistá. Nedokážu to ani posoudit. Dřív to působilo tak jednodušeji všechno, že to byl jakýsi jejich styl... a dnes si myslím, že se tam těch stylů asi prolíná víc. Ale určitě to???, že ten Morávek dělá úplně něco jiného, a tady ti místní...Pitínský tam ještě působí?

Občas tam dělá něco...

...no tak že to byl ten starej rukopis asi, že jo, nebo ne? Nevím...

Ted' tam dělal toho Hordubala...

...to jsem neviděla, to bych ráda viděla. Mám Čapka ráda. Řekla bych, že Morávek, to je úplně jiný styl, než tam byl před tím.

A myslíte si, že se snaží v rámci českého divadla nějakým způsobem experimentovat?

To já už dneska nejsem schopná popsat. Myslím si, že skutečně před těmi, já nevím, dvaceti pěti lety, tady Husa a Hadivadlo byly experimenty, ale dneska se ve všech divadlech nějakým způsobem experimentuje, těžko říct, kdo víc, kdo míň. Nevím, a nemám o tom takový přehled.

Takže vám nepříjde, že by to divadlo bylo nějak extra alternativní?

Extra asi ne, asi ne, tak přijatelně. Nedokážu si představit, co by v dnešní době bylo extra alternativní, to by bylo hrozný (smích)... To jsem někde slyšela něco takového pěkného, že až začnou hrát úplně normálně a klasicky, že to bude ten největší odvaz, k tomu to asi směřuje (smích)...

Ještě jsem se chtěl zeptat, Husa na provázku ještě dělá další mimodivadelní akce, jako jsou diskuze atd., nebo vyjždějí, například za Rusalkou se jelo na výlet...

...to mě mrzí, že...Já jsem viděla Rusalku tam, to se mně strašně líbila. To jsem se taky nebála vrátit a viděla jsem ji dvakrát, ta byla úžasná, to mně bylo líto, že už to asi skončilo, že?

...já myslím, že už skončila.

Já ty Formany teda miluju, to je taky něco, co mám hrozně ráda. Oni kdysi přijeli i k nám, do naší vísky, teda do sousední, tam jsou spojený dvě vesnice, tam bydlela Iva Bittová, v Lelekovicích, než se odstěhovala do New Yorku. Čili ona měla takové kontakty, takže oni tam myslím dvakrát hráli divadlo a strávili tam celý den s místními lidmi a vařili jim tam polívku a s nimi tam spolužili... A to jejich divadlo, to byl takový nářez, že už nikdy jsem nic takového nezažila. A to bylo veselý, jo, to nebylo o nějakém hlubokém zamyšlení. To bylo spíš o strašně příjemném setkání. To bylo úžasný, oni mají opravdu takové kouzlo... Tak mě potěšilo, že tady něco dělali a že jsem to mohla vidět a líbila se mně ta Rusalka. Já jsem viděla možná premiéru, tak tam jsem ještě z těch hereckých výkonů hlavních dvou představitelů byla rozpačitá, to jsem si říkala, to není asi úplně ono, to by chtělo doladit. Ale potom, když jsem to viděla podruhé, mám dojem, už to bylo...

...jestli to nebylo v jiném obsazení...

...možná to bylo v jiném obsazení a působilo to přesvědčivěji. A tam mi právě nevadila ta směsice toho komična a tragična, tam mně to vůbec nevadilo. Tam mě to přišlo na místě. Oni mají šmrnc, prostě.

Pak jsou ještě diskuze, jako byl Kabinet Havel...

...ne to ne, ale nějaké čtení jsem tam myslím zažila, o prázdninách, Arnošt Lustig tam četl, ještě než zemřel, tak jsem ráda, že jsem ho zažila. Ono přes ty prázdniny je to složitý se někam dostat. No a ty diskuze, asi by to bylo pro mě zajímavé, ale člověk prostě nemůže všechno. Občas jsem ráda, když v televizi dávají něco o Provázku. Nedávno jsem viděla dokument, nevím, jak se jmenoval a vůbec nevím, kam směřoval a co si pod tím autor představoval (smích), to byl tak podivuhodný myšmaš, kde mám takový pocit, že hlavní slovo měl hasič z Provázku (smích), že člověk fakt nevěděl, co tím teda autor myslel a jak chce to divadlo tímto způsobem představit. Mluvil tam víceméně Morávek, pak teda ten hasič, kterého se tam furt ptali na to představení...to bylo strašný.

A to byl nějaký ...

...to byl na dvojce, já nevím přesně, jaký to mělo název, to byl nějaký tematický večer s divadlem Na provázku. Já nevím, jestli to trvalo půl nebo tři čtvrtě hodiny, my jsme na to teda doma zírali a vůbec jsme netušili, co to má o tom divadle vlastně říct (smích). Mě víc pobavil dokument o tom, jak si Rychlík, Morávek, Pitínský a Goldflam dělali řidičák, to bylo teda zajímavější (smích). Neviděl jste to náhodou?

Ten jsem neviděl, ale slyšel jsem o tom...

...to bylo úžasný, to fakt (smích).

To bylo nějak vloni v létě, ne?

Nevím, nevím, není to ani tak dlouho...Právě teďka v divadle seděl před námi Rychlík a měl berle, tak jsme si s manželem říkali, asi už má řidičák (smích), to bylo kouzelný...

Tak mě napadlo, když třeba jste v divadle a potkáte tam někdo takového známějšího, myslíte, že vás to nějakým způsobem ovlivní?

No...to se člověk určitě nerad přiznává, tady k tomuto...Je to možná takové potvrzení té kvality pro člověka, že jo, ale...asi bych se k tomu nerada přiznala, že mě to ovlivňuje (smích). Když je to člověk, kterého mám ráda a kterého nějakým způsobem uznávám, tak je vůbec příjemný, že toho člověka někde vidím, asi tak...A jo, je pravda, že zvlášť v tom Divadle U stolu, tam vidím často pana Uhdeho, nebo já nevím, další lidi, kterých si vážím, tak samozřejmě, že to přispívá k celkovému pohledu na to divadlo, že když tam lidi, kterých si vážím, potkávám častěji, tak to divadlo získá nějaký další body podvědomě...možná i vědomě, já nevím (smích)... Člověk to fakt nerad přiznává, že je tak ovlivnitelný (smích).

A když tedy hodně navštěvujete Divadlo U stolu, jak byste popsala rozdíl mezi ním a Husou?

Nevím, jestli to říkám úplně ze sebe, ale ta úcta k jazyku je skutečně U stolu strašně cítit, jak tam pracují s jazykem...A to je právě ten rozdíl, že tam by se nikdy nesnížili k něčemu lacinému. Nezažila jsem to tam. A i když se tam musí použít nějaký vulgarismus, jako třeba v Hrabalovi, nebo tak, samozřejmě, tam to patří a tam to prostě neurazí. Je to tam na místě a je to součástí toho dramatu. Ale někdy nahoře, v té Huse, mně připadá, že to tam nacpou, aby pobavili... to mně neseď. Ale ne vždycky, někdy se to stává.

A jak byste popsala cílové publikum Husy a Divadla U stolu?

Já si myslím, že Divadlo U stolu má publikum náročnější, tak to na mě působí. Naposledy jsem tam viděla Baletky, ale to vlastně není Divadlo U stolu, to je Husa. To bylo spíš ženské publikum (smích). Já jsem tam byla se svými dvěma sestrami, měly jsme takovou dámskou jízdu (smích) a líbilo se nám to moc...Ale ty hry, co jsou vyloženy jako Divadlo U stolu, tak si fakt myslím, že tam je takové náročnější publikum. A jsem za to vděčná, co jsem tam viděla. Třeba pana Lakomého, který už tady dneska není, člověk mohl vnímat z první řady a to byla fakt osobnost...

A v těch ostatních divadlech už tolik nemáte přehled...?

Nemám. Opravdu nemám přehled. Teď jsem vlastně byla v Redutě poprvé, když tam byl Mikulášek. Před tím jsem tam, co je to opravené, vůbec nebyla. Ráda bych se sem tam někde podívala, hrozně ráda bych třeba v Mahenově divadle viděla tu, jak tam dávají...je myslím Její pastorkyňa a Gazdina Roba, tak Gazdina roba, nebo ne? ...no já si to pletu pořád...tak prostě tohle. Tak tohle bych hrozně ráda viděla....

...to dělal Rychlík...

...to dělal Rychlík, jo? To jsem kdysi viděla Rok na vsi, to dělal taky on? To se mi taky hrozně líbilo.

To dělal myslím taky on.

No, tak to se mi taky strašně líbilo. Ještě já nevím přesně, s dětmi jsem tam byla na nějaké pohádce, tak jako jo, to je takové divadlo ke koukání, příjemný. Ale nevím, nemám vůbec přehled, co se tam teďka děje, kromě toho, že na toto jsem slyšela dobrou kritiku od známých, od lidí, kterým důvěřuju.

A čtete kritiky?

Málo, málo, no. Spíš si hodně ráda čtu kritiky na nějaké nové filmy, abych si řekla, jestli půjdu do kina, nebo nepůjdu. Většinou to dopadne tak, že člověk nejde (smích), protože nemá čas a pak už to za týden nedávají, takže to se nestíhá. Divadlo ještě člověk třeba někdy stihne, tam ta sezona trvá trochu déle. U těch filmů je to beznadějný teda. Ale divadelní málo.

Třeba u těch filmů, když si přečtete kritiku, tak podle čeho se potom rozhodujete, jestli na to půjdete? Jestli když je ta kritika dobrá ...

...asi co cítím z toho kritika. Jestli k němu mám důvěru, i když nezávisí na jménu, to nemusím ani znát, ale když prostě vidím, na co se kritik zaměřuje, tak si říkám, i když tuto stránku kritizuje, tak mě by určitě stálo za to na to jít. Nebo si řeknu, tak to asi nebude úplně dobré. To je taková nějaká intuice, co si z té kritiky vyberu, ale není to o tom, jestli to strhá nebo nestrhá. Je to o tom, kterou tu stránku on z toho vyhodnotí, že je dobrá a pro mě zrovna tady ta stránka důležitá, vím, že to co on tam prostě hodnotí, já bych třeba ani nepostřehla, jo, že je to něco natolik odborného, že mě to tam nebude vadit, protože to tam ani nepoznám.

A potom, když vidíte film, polemizujete třeba recenzemi s odlišným názorem?

Jo! Asi jo. Určitě.

Takže vás to třeba i naštvě, když tam něco strhá...

To taky. Já si pamatuju u Tmavomodrého světa, že mě to hrozně vzalo, že se mi hodně líbil. Pak jsem chytla takovou kritiku, která to hodně strhala, a doteď se s ní trošku hádám, kdykoliv ten Tmavomodrý svět vidím. Říkám si: „Jo, dobře, tak máš trošku pravdu, ale mě se to stejně strašně líbí.“ Asi je pro mě nejvíc důležitý, jestli mě to vezme za srdce, nebo nevezme. Takže asi nejsem tak náročná, jde mi hodně o emoce a jestliže je tam něco špatně z nějakého hlediska, kterému nerozumím tak jako...Určité věci opravdu nejsem schopná postřehnout, nebo mě nevadí, nebo jim nerozumím. Pro mě je asi důležitější, jestli mě to vtáhne, jestli tomu věřím nějakým způsobem...a možná jestli mě to rozbere (smích). Asi ty emoce prožívám ve všem, ať je to hudba, nebo já nevím co, tak to tam člověk nějak hledá...

A co v tom uměleckém díle je, že na vás působí takto emočně...já vím, že to je těžké popsat...

Já nevím???... Musí to člověku vyvolat buď bolest, nebo radost. To znamená, že jim uvěřím, nějakým způsobem, jak tu bolest nebo radost prožívají. A nevím, jak jim to věřím. To jde tak nějak samo, ale neumím to říct...

Je to třeba v těch představeních hudba, která na vás silně emočně působí?

Na mě působí ta hudba spíš ve filmech, nevím, jestli v tom divadle tolik. Tam je to spíš o tom, jestli se člověk úplně napojí na toho herce, nebo ne. Na některé herce třeba člověk není schopný se napojit.

Ještě se vrátím k recenzím, když vidíte film, nebo představení, které vás osloví, dohledáváte potom záměrně recenzi?

No, nemůžu říct, že záměrně, ale kdyby mně ji někdo předložil, tak si ji samozřejmě přečtu. Ale rozhodně ne, že bych někde pátrala. Zvlášť u toho divadla si potom raději pátrám v sobě sama, co to

ve mně zanechalo. Pokud se mi stane, že se mi opravdu ale opravdu to představení líbilo a nějakým způsobem se dostanu k recenzi, která to dílo oslaví, která ho pochválí, tak mi to samozřejmě udělá strašnou radost. Ale to jsou spíš výjimečné věci. Opravdu sama po tom nějak nepátrám. Já mám radši, když si to člověk sám prožije, ještě kdyby mi to potom někdo pokazil, tak to by mě naštvalo (smích).

A když už třeba na nějakou recenzi narazíte, tak v jakém médiu?

Možná že v tom Rozrazilu, dcera občas něco přinese, možná na netu...je možný, že si občas něco sama najdu na netu, ale opravdu výjimečně...Ono to bude znít komicky, ale my bereme Katolický týdeník a tam jsou třeba kulturní recenze na výborné úrovni. Tam právě strašně ráda čtu ty filmový, třeba jsem byla hrozně překvapená, že v takovém periodiku, jako je Katolický týdeník, úplně fantasticky ocenili film Single man, který je celý o homosexuálovi, ale je úžasný. A to dokonce myslím recenzoval, jestli to říkám správně, kněz, který teda žije v Americe, je Čech, a velice pochvalně, vychválil ten film do nebe. Tak jsem si říkala, že to je docela odvaž, v Katolickém týdeníku, že jo. Tam ta kulturní úroveň je velice vysoká. Jsou tam nějaký články pro babičky, a pak tam je spousta stránek vyloženě zaměřených na intelektuální skupinu věřících, a to jsou i filozoficky i kulturně velice obsažné věci.

Tak to je asi všechno, vy se chcete na něco zeptat...(pak ona se ptá a znovu se rozovídá ☺)

Jak se vám líbil ten Mikulášek? Já si vzpomínám, že mi vás Magdaléna ukazovala v tom divadle, na té Korespondenci?

Jo ta korespondence, já myslím, že to je super...

...já jsem z toho právě byla hrozně překvapená, říkala jsem si, to není možný, že z dopisů oni udělají divadlo. Tak z toho jsem byla úplně pať, to byl úplně úžasný příběh.

Četla jste ty korespondence?

Nečetla, ale ráda bych. Já bych toho vůbec hrozně ráda moc četla, ale to čtení je taky teda nářez, udělat si na to soustředěný čas.

Mně se ta korespondence líbila hodně, já myslím, že to je tady v Brně teď jedno z nejlepších. Ale měl jsem někdy pocit, že to je chvílemi až moc útok na ty emoce, že ke konci už bylo těžký zadržet slzy...že to bylo...

...já jsem byla naštěstí tak strašně unavená, že už jsem ani nebrečela (smích). Už jsem mlela z posledního, to bylo hodně náročný pro mě, takže asi ten vrchol pro mě byl nějak těsně před tím koncem, nevím, ve dvou třetinách, nebo tak nějak...Když to tak pomalu přestávalo být veselý a...To je prostě o tom životě, já jsem asi v této fázi ve svém životě, jo, po té 40 už se člověk z toho nejveselejšího začíná pomalu probírat (smích), začínám docela vnímat tu realitu. To mě asi tak na tom hodně zasáhlo, no. Jo, bylo to krásný. Na to bych taky ráda šla ještě jednou s manželem, taky bych mu přála, aby to viděl a se spoustou známých, kterým bych to taky hrozně přála. Musím říct, že asi mám štěstí, že mám kolem sebe lidi, kteří tu kulturu vnímají podobně, mají podobný potřeby, a když spolu někam jdeme, tak je to prostě takový fakt jako společný zážitek. Jsme taková skupinka lidí, že

buďto chodíme ke Stolu, nebo na ten Provázek, nebo někam... Tam na tom našem místě se společně zase snažíme něco tvořit. Ono vůbec, tam, kde teď bydlíme je taková skupina lidí, úplně nepředstavitelně úžasná. Tam jsou lidi, kteří jsou schopni dát dohromady muziku, kteří jsou schopni dát dohromady divadlo, jako opravdu tu benefiční akci postavit z jednotlivých žánrově odlišných částí, od dětského sboru až po ten dospělácký sbor, po nějaký jazz a já nevím, to divadlo, jo...a to je jako úžasný mezi takovými lidmi bydlet. A to nejsou třeba jen starousedlíci, to jsou lidi, co se nedávno přistěhovali, a teď se to tam propojilo a oni se tam snaží vytvořit novou tradici, že tam, já nevím, asi osmý rok dělají masopust, ale jako úžasně, že to mají jako pouliční divadlo udělaný, to je drsný, fakt. A čím dál víc lidí na to chodí, samozřejmě alkohol u toho a tak, to povzneso taky ducha, že (smích), ale to k tomu patří, tady k tomu vesnickému pouličnímu divadlu, ale je to fakt teda... vždycky do toho soudu s basou zapletou všechno, co v té vesnici bylo, teď nedávno si tam dokonce zveršovali něco o nějakým volebním neúspěchu nějakého socana tam...a ti teda do toho naprali...fakt výborný...Každý rok se tam zpívá takzvané Lelekovské blues a ten borec, co to tam s harmonikou zpívá, tak taky do toho vždycky zapojí, co zrovna je tam aktuálního. Neskutečné, fakt. Je to taky taková improvizace, všechno, já úplně žasnu, kde se tam berou, takový lidi...takže zvu teda!